

Третата част от канона на св. Андрей бе прочетена с единоцърквие в храм “Св. Николай”

На 13 март 2019 г. Негово Високопреосвещенство Варненският и Великопреславски митрополит Йоан прочете третата част от покаяния канон на свети Андрей Критски в морския храм “Свети Николай”. Заедно с Архиеерея съслужи свещеник Илия Попов. Много духовници и християни взеха молитвено и песенно участие във великопостните богослужения. Великото повечерие бе украсено от красивото антифонно пеене на митрополит Йоан и отци и певци от града, а Великият покаен канон от мъжкия хор при Катедрален храм “Успение Богородично”.

На този ден прозвучаха откъси от евангелските текстове според светите апостоли и евангелисти Марк и Матей (Мк 11:22-25; Мт 7:6-8). Иконом Василий Шаган – председател на църковното настоятелство при храма, произнесе проповед след прочитането на третата част от покаяния канон, в

която обърна внимание на човешкото страдание, казвайки: „Страданията на човечеството нарастват и едновременно с това все по-голяма става необходимостта от преодоляването им. И това всички ние го виждаме, и то е повсеместно, не само при нас. Човек страда не от унаследените и дадените му основи за живот. Човешките страдания най-често и на първо място са следствие на греха, следствие на нашите грехове. И това не е само плод на грехопадението, и не само нашите прародители са виновни, но и ние след грехопадението сме унаследили, като че ли сме сукали с майчиното мляко това, което до ден днешен жънем“.

Отец Василий отбеляза, че има различни видове страдания при хората. „Забележете, едни страдат, защото са се включили в общия поток на страстите и са се отдали на житейските страсти и пороци. Други страдат по силата на своята любов към хората. И това най-често се случва при подвижниците, които осъзнавайки падението на човека по принцип и на човечеството изцяло, в стремежа си да водят духовен живот, молейки се, както ние знаем, за целия свят, всъщност дълбоко страдат за това. И тук е въпросът колко ли страда Бог, когато вижда нашето падение. А третите страдат, защото са видели и са почувствали цялата тежест на своите грехове“, каза още той и допълни: „Смисълът на нашето битие обаче не са страданията. Едва ли Бог е промислил нашият живот да бъде такъв – изпълнен с мъки и със страдания, които по всякакъв начин свидетелстват не само за нашето падение, но и за нашето несъвършенство. Именно по тази причина цялото човечество, а и всеки един от нас, неизбежно се изправя пред задачата за преодоляването на страданията и за освобождаването от тях. В живота на търсещия или разумен човек това се постига чрез свободен подвиг и аскеза. Постът, братя и сестри, който сме започнали, е именно тази аскеза. Макар че си даваме сметка, колко рядко използваме тази дума или си мислим, че тя е всъщност за тези, които са преподобни или искат да са в чина на преподобните, но всъщност тя касае всеки един от нас, защото тя е подвиг за придвижване по пътя на нашето спасение“.

Председателят на морския храм обърна внимание, че не трябва да забравяме, че аскетизмът, като духовен труд, е неразделна част и от много други религии и „за нас християните е много важно да улучим правилния път, за да не сбъркаме в усвояването на християнската аскетическа култура, която Църквата утвърждава толкова много години и която е жива и до ден днешен. Опитът на християнските подвижници ни показва, че духовният труд може да започне, когато човек ясно види своите грехове и чувства тяхната болка и тежест. Защото грехът е именно това, което свидетелства за

дълбоките ни духовни рани. Той изгаря цялата ни вътрешност и той не е свидетелство за някакъв наш външен, материален дискомфорт. Само тогава, когато осъзнаваме тези неща, ние започваме да търсим изцеление, което не е възможно без промяна. Промяна като истинско покаяние, като изправяне и преобразяване и промяна на ума, което всъщност е усъвършенстване на вярата, надеждата и любовта. Тези три важни добродетели, за които толкова често говорим и които толкова трудно успяваме да насадим и усъвършенстваме в себе си. Желанието за промяна може да е искрено само, ако изведнъж, както казва един доста известен богослов от миналия век и когато с цялата си сила – казва той – осъзнаем ужасът от отсъствието на любов в света. Цялата бездънна печал на това самотничество, на което сами се обричаме в своето себеутвърждаване и себелюбие и което няма как да не накара нормалния човек да се страхува и да влиза поради това в различни душевни и духовни състояния. Цялото това настроение започва да звучи в молитвата на Църквата още в началото на поста: “Не отвръщай лицето Си от Твоето чадло, защото скърбя” – този глас на Църквата е всъщност нашата надежда, именно в упованието на Бога“.

В края на съборната богослужба Негово Високопреосвещенство произнесе слово, в което прозвучаха думите: „Обединява ни общата молитва в първите дни на светата Четиридесетница със съборното изпълнение на Великия покаен канон на преподобния Андрей Критски. Разбира се, тук в много отношения темите в този канон са свързани и с покаянието, и с молитвата, и със съзнанието на своята греховност, целият този дълбок процес. Светите отци по изключителния дар на благодатта през двете хилядолетия опит на Църквата, който неизменно се повтаря от век във век, категорично твърдят, че единствения верен път към спасението, е пътят на покаянието и друг път няма. На покаянието, което произтича от истинското и дълбоко съзнание за собствената вина и отговорност... В опита на светата Църква, в тези хора, които имат дълбок покаен подвиг, неминуемо той прераства в една дълбоко проникновена молитва и молитвата по своята същност представлява действие на Бога вътре в нас“.

ВАРНЕНСКА И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКА
СВЕТА МИТРОПОЛИЯ
www.mitropolia-varna.org

ВАРНЕНСКА И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКА
СВЕТА МИТРОПОЛИЯ
www.mitropolia-varna.org

<http://www.bg-patriarshia.bg/news.php?id=285238>